

Bevrijdingsdag

Wat een vreemde dag om de vrijheid te vieren. Een dag waar we zelf 'gegijzeld' zijn door een virus. Gelukkig hebben wij het recht en de vrijheid om onszelf en hopelijk veel anderen daarvoor zoveel mogelijk te beschermen. Dus toch vrijheid.

75 jaar vrijheid, zoveel jaar heb ik zelf nog niet meegemaakt, want ik ben van 'na de oorlog' en ook mijn man kent alleen maar de vrije jaren van na de oorlog, ook al is hij in de oorlog geboren. Kunnen we het bezet zijn, in angst leven eigenlijk wel voorstellen? Gevangen zijn en toch de kracht hebben om te zingen, dat deden vrouwen in een kamp op Sumatra tijdens de Japanse overheersing.

Doordat we zoveel mogelijk thuis moeten blijven (en willen blijven) luister ik de laatste tijd veel naar de radio. De afgelopen weken werden musici die in de oorlog vervolgd zijn voor het voetlicht gebracht en er werd ook al geruime tijd aandacht besteed aan een koor. Omdat we nu 75 jaar in vrijheid leven was het de bedoeling om veel koren het Largo uit Dvoraks "uit de nieuwe wereld" te laten zingen. Dit Largo is namelijk door vrouwen in een vrouwenkamp op Sumatra gezongen. Helaas kwam Corona en moest er een andere manier gevonden worden om dit lied door velen in vrijheid te laten zingen. Veel mensen (300) zongen het nu thuis en er werd een koor van gevormd. Vanochtend was dit in de huiskamers opgenomen koor te horen.

<https://www.youtube.com/watch?v=MNUK0gWZvBc&feature=youtu.be>

Helaas kan ik niet zingen, maar wat had ik graag meegezongen, stilletjes achter in het koor zodat alleen ikzelf me kon horen. Want zingen doe ik heel graag, ook al klinkt het niet schitterend mooi, het geeft mij het gevoel van vrij zijn, blij zijn.

En nu hoor ik overal geluiden dat de opgelegde beperkingen misschien wat losser worden, we wat vrijer kunnen bewegen. Voel ik me daar nu juist meer of minder vrij bij?

Ik hoop van ganser harte dat we nu en de komende jaren 5 mei in volle vrijheid van geest kunnen blijven vieren.